

gamle Bør«, som hendes Mand ikke havde villet se hende med mere. Noget længere tilbage saaes Karl Mays lodne Hoved med Hagen hvilende paa Stokkeknappen, og ved Siden af ham sad Lejf Knudsen, der havde faaet Skitsebog og Blyant frem. Hans lange Ansigt med det lillebitte Overskæg under den store Næse smilte barnligt, som om han just havde faaet Ideen til en onskabsfuld Karikatur af »Vandrepræsten«.

Mads Vestrup gjorde nu heller ikke nogen imponerende Figur. Som altid, naar han stod overfor Købstadboere, var han i Begyndelsen ufri og benovet. Der var desuden ingen Talerstol. Paa den lave Forhøjning stod blot et lille Bord. Folk, der sad paa de første Bænkerækker, kunde mellem Bordets fire Ben se hans opsmøgede Bukser og de store, landlige Ankelsko, der var graa af Gadesnavset.

Som det var hans Skik, begyndte han med en lille Historie. Det var om en ung Mand, der af Letsindighed blev Forbryder og efter en Række gruelige Misgerninger tilsidst maatte lade sit Liv paa Galgebakken udenfor sin Fødeby, hvor hans gamle Mor endnu levede. Den tidlige Morgen, da Henrettelsen skulde finde Sted, var mange hundrede nysgerige Mennesker fra Omegnen paa Vandring derud. De stod tilsidst omkring Skafottet som en levende Ringmur, der kun var aaben til den Side, hvorfra